ANDRÉ DHÔTEL

NAUSZIKAA

FORDÍTOTTA:

HERBSZT MÁRIA

ALBERT SÁNDOR

II. rész

E két év alatt Montvillers külvárosa csaknem teljesen átalakult. Először nagy bérházakat épitettek a kis erdő körül, amelyet kiirtottak, és igy elegendő hely lett egy parkirozóhely és egy kis park számára. Valójában még hátra volt a talaj elsimitása és a pázsit telepitése, mégis odaraktak már néhány padot.

A fiatal Vincent-t nagyon meglepte az erdő eltünése, ahol gyakran csavargott. Továbbra is végigjárta kedvenc helyeit a munkálatok idején, és akkor is, amikor már mindent kiirtottak a bérházak helyén. Elhozta ide Albert-t is, és olyan biztonsággal mutatta meg neki, mintha jobban látná, mint valaha, a mogyorófákat, a régi erdőszélt, két-három bükkfát, amelyek sima törzsükkel az erdő fölé nyultak és különösen az ut szélén álló nagy galagonyabokrokat, amelyeknek immár nyoma sem volt.

Albert hallgatta, helyeselt, sőt bátoritgatta. Vincent számára ezek nem emlékek voltak, hanem jelenlévő, elpusztithatatlan dolgok. Valójában Vincent értelme kezdett bizonytalanul ébredezni. Már bátyja motorja után is érdeklődött, aki megtanitotta a jármü müködésének alapvető elemeire. Albert még azt is megengedte neki, hogy néhány száz lépést megtegyen a motorral a külváros kihalt utjain. De Vincent mindenekfölött a régi liget helyéhez ragaszkodott, ide akart mindig visszajönni. Az eltünt galagonyabokor minden alkalommal élő és váratlan látomásnak tünt számára. Mentegetődző arccal mondogatta: „Látom."

Edith Varmes ezt a két teljes évet utazásokkal töltötte, miután sikerült elnyernie egy külföldi ösztöndijat. Csak a husvéti szünetre tért vissza Montvillers-be, egy amerikai utazás után. Néhány hetet családjával akrt tölteni, igy kárpótolva hosszu távollétét.

Egy szép napon elment megnézni az uj bérházakat, amelyek a tóparti kertből látszottak. Konstatálta, hogy a kis liget helyén most bizonytalan kiterjedésü, néhány paddal tarkitott földdarab van. Leült az egyik padra.

A környék kihalt volt, mert a lakásokba még nem lehetett beköltözni. Edith észrevette, hogy egy fiatalember halad el nem messze tőle, akit azonnal felismert. Odakiáltott: -Vincent!, de a fiu továbbment anélkül, hogy meghallotta vagy ránézett volna.

Edith szemügyre vette az üres telket, találgatva, hol volt régen a nagy galagonyabokor. Lehet, hogy a pad fölé nyult,

ahová éppen leült. Albert? Olyan távolinak tünt.

Jó ideig üldögélt ezen a padon, az idei elso pillangókat, a felhoket, semmisegeket nézegetve. Amikor felállt a padrol, mintegy husz lépésnyire árnyékot vett észre. Ismét felismerte a fiatal Vincent-t, aki ez alkalommal menekulni látszott. Miután kiért az utra, Edith végigsimitott a haján, és néhány galagonyavirágot talált benne. Nem szirmokat, egész virágokat. Nagyon meglepődött. Két évvel ezelőtt, pontosan két éve...

Nyilván nem történt semmiféle csoda. A fiatal Vincent szedte ezeket a virágokat fönn a falu körül, aztán a háta mögé lopakodva a hajára tette őket. Vincent elméjében minden összekeveredett. Látta őt annak idején hajából a szirmokat rázva, amikor elhagyta Albert-t, és Vincent számára ez valamilyen titokzatos mese folytatása volt.

A falu... A lány megkerülte a háztömböket, hogy megtalálja a falut a kis hegygerinc fölött. Egyetlen utca, csendes házak. Körül nyugalom... Felment a kert keritéséig, amely Chomard-ék házát övezte. Vincent a kert tulsó sarkában állt, és éppen a sövény javitásával foglalatoskodott. Hiábavaló, nagy türelmet igénylő, végnélküli babrálgatás.

Edith nem gondolt arra, hogy viszontlássa Albert-t. Egy hosszu pillanatig dermedten állt.

A rácsos keritès... A keritésen át észrevette a viadukt felé ereszkedő lejtőket. Egy szorongással teli, tiszta fényü világ. Mintha egy ismeretlen, sőt megismerhetetlen vidéken járna. Vállat vont és elindult visszafelé. Sietség nélkül ment haza a tó partjára. Ugy tünt, mintha valaki követné és egyik pillanatról a másikra nevét mondaná. Edith? Nauszikaa? De senki sem szólitotta.

Edith elutazott, hogy befejezzen néhány munkát egy párizsi könyvtárban. Junius elején tért vissza azzal a szándékkal, hogy két hetet Montvillers-ben tölt.

Ekkor történt az az epizód, amelyben Vincent vakon játszotta szerepét, szokás szerint.

Ezen a napon Albert megengedte neki, hogy vezesse a motort, de csak lassan. Vincent mögé ült, öccse legkisebb mozdulatára is ügyelhetett. Vincent-nak váratlanul egészen jól ment. Hibátlanul gyakorolta a megállást, elindulást. Albert hagyta, hogy egy kis utra térjen, amely a tó felé ereszkedett. Vincent megint megállt. Albert azt mondta, ma már eleget gyakoroltak, és már le is rakta a lábát a földre. Ekkor Vincent gázt adott, a motor megugrott a tőlük harminc lépésnyire lévő tóba.

Albert-nek csak annyi ideje volt, hogy belekapaszkodjon a gépbe, és Vincent-nal együtt ő is belepottyant az iszapos vízbe. Öccsét már megtanitotta uszni, igy hát semmi baj nem történhetett. Vincent a felszinre bukkant, uszni kezdett, de befelé, nem pedig vissza a a partra. Albert hiába kiáltozott, utána kellett usznia.

A tó alig ötven méter széles volt, csakhamar át is értek a tulsó oldalra, a Varmes család kertjébe. Edith éppen kinn állt a tóparton. Kiváncsian figyelte az iszapban csetlő-botló fivéreket. Rögtön felismerte őket.

Vincent az iriszek közé gázolt, nyomában a szitkozódó Albert. Edith felé iramodott, megállt előtte és ezt morogta:

-Nauszikaa.

-Én vagyok a hibás - szólt Albert. - Én engedtem meg neki, hogy vezesse a motort. Mindent összekever a fejében. Ne haragudjék.

Edith elámult, hogy ismét hallja a Nauszikaa nevet. Szinte oda se figyelt Albert szavaira. Egészen biztos, Vincent rögeszméjének nem sok köze volt Nauszikaa történetéhez. Megszólalt:

- Inkább az én hibám. Nem is tudom, miért vonzódik hozzám az öccse.

- Göndörhaju lány - mondta Albert nevetve.

Edith észbekapott:

- Egyedül vagyok itthon. Hazaviszem magukat az öreg kocsimon. Nincs hideg, de mégse egészséges itt állni átázott ruhában.

Ezzel mintha véget is ért volna a kaland. Olyan volt, mint egy tréfa, Edith és Albert felváltva szórakoztak rajta, nem is gondolva a multra, amelynek már alig volt jelentősége. Vincent máris ujabb álmokba ringatta magát.

Öt perccel később Edith letette őket a házuk kapuja előtt. Amint visszainduláshoz készülődött, észrevette az öreg Chomard apót a padján. Ugy tünt, az öreg figyelemre se méltatja fiait, akik még mindig viztől csöpögve beléptek a házba. A viadukt felé nézett. Editheet elfogta a vágy, hogy szóljon hozzá, ha mást nem is, legalább üdvözölje. Kiszállt a kocsijából, és minthogy Chomard apó nem figyelt rá, leült mellé a padra.

A hely nyugalma, az est egyenletes fénye a völgyben, a dombok között... Mintha az előző este járt volna itt Albert-rel. Az idő nem számitott többé. Talán mert szerették egymást illanó, de annál fájóbb szerelemmel.

- Nézze - szólalt meg Chomard apó -, a nap éppen abban a nagy kiszáradt fában nyugszik le, ott lenn, a viadukt mögött.

De nem is volt ez érdekes. A dolgok közötti kapcsolatok megszüntek ezen az estén.

- Nem tudom, emlékszik-e rám. Egyszer már voltam itt, két éve.

Az öreg ránézett:

- Igaz, pontosan két éve. Mit mondhatott volna még Edith? Mégis megszólalt:

- Arra gondolok, Albert és én miért ne érthetnénk meg egymást. Miért ilyen nehéz ez?

Chomard apó felkapta a fejét:

- Először is, jó családból való maga?

Edith-nek nem volt ideje, hogy gondolkodjék ezen a furcsa kérdésen. A ház kapuja kinyilt. Megjelent Albert és igy szólt:

- Menjen!

Kedvesen beszélt, szinte vidám hangon, és ez visszavonhatatlannak tünt. Edith megszólalt:

- Albert.

Ő válaszolt:

- Menjen el... Nauszikaa.

Edith beszállt a kocsijába és hirtelen inditott. Nem is intett Albert-nek, de a lejtő alján, kétszáz lépésnyire megállt és kiszállt. hogy visszanézzen Chomard-ék háza felé. Nem hitt a szemének.

Albert fent állt, pontosan az ut közepén, és ő is rá nézett. Edith beugrott a kocsijába. A következő napokban Montvillers-t végnélküli esők áztatták.

x x x

Másnap tört ki a vihar, dél felé. Amikor abbamaradt a mennydörgés, eleredt a zápor. Edith munkával ütötte agyon az időt. Ahogy csitult az eső, ellenállhatatlan vágyat érzett a kószáláshoz. Sietve elindult, kiért Montvillers utcáira, esőköpenyébe burkolózva lépkedett, nem törődve az arcába vágó széllel, az esővel, amely befolyt a csuklyája alá.

Az utcák csaknem kihaltak voltak. Az üzemek bejáratánál szétszéledő emberek, majd ismét az üres járdák. Edith maga sem tudta, mit keres. Nem tudta, melyik üzemben dolgozik Albert, és nem is számitott rá, hogy ráakad. Az eső foglya volt és a piszkos házsoroké. Miért? Később járt már, amikor találkozott Vincent-nal. Egy üzlet előtt futottak össze, amelynek kirakatában már égtek a lámpák.

Vincent csurom viz volt, haja a füléhez tapadt. Megállt, látszott rajta, hogy

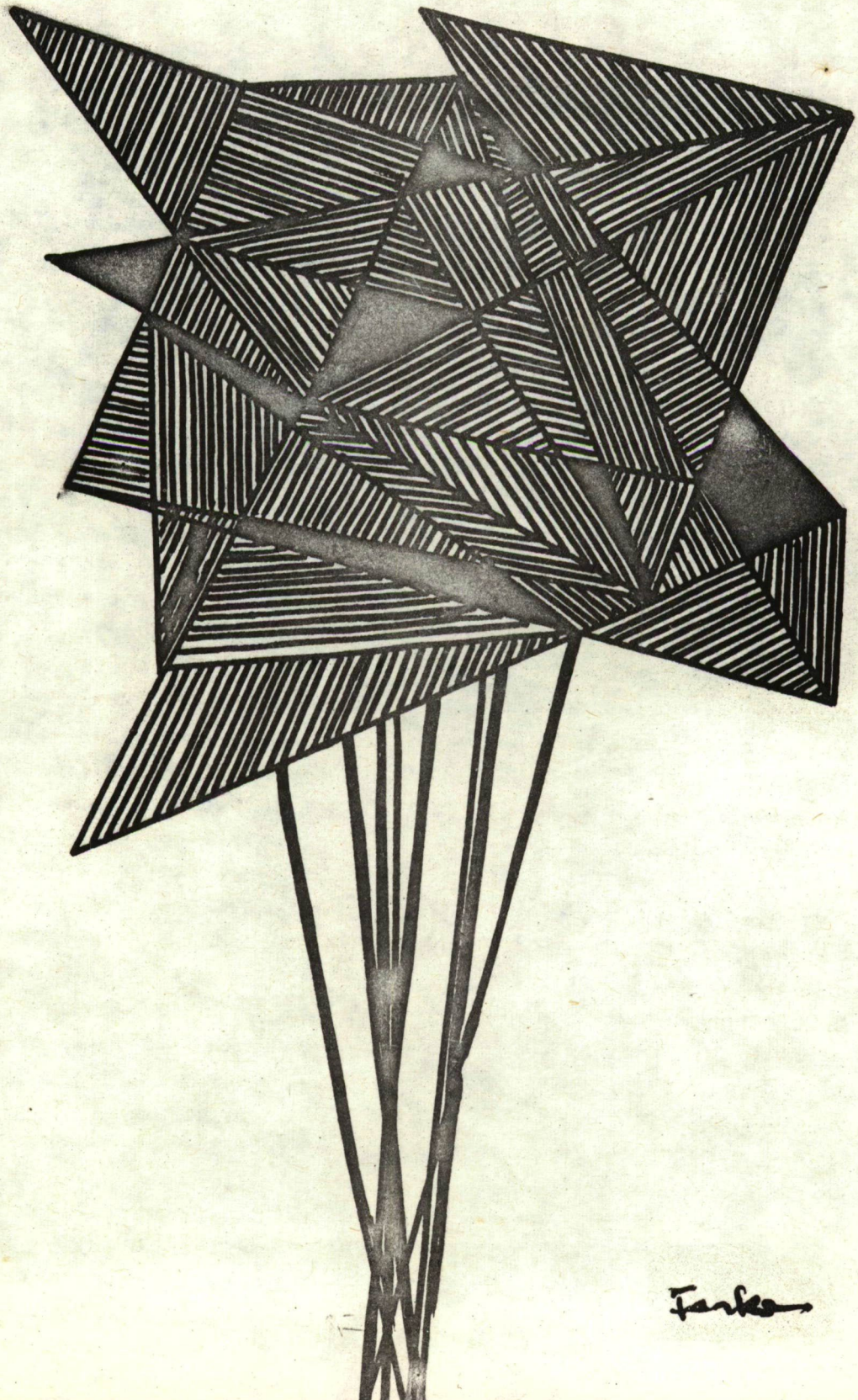

felismerte Edith-et, fejbólintással üdvözölte, de nem szólt semmit. Továbbment az utcán. Edith nem nézett utána. Mélyen meglepte a fiu arckifejezése. Révedező szemek, ez kétségtelen, de végtelen bizalommal telve. Edith tiz óráig járkált, mielőtt hazatért volna.

Másnap reggeltől, a következő napokban ugyszintén, folytatta e bolondos sétákat. Felejtést keresett a fáradtságban? Egy ideig azt hitte. De sosem volt fáradt, és nem is akart az lenni. Időről időre megpihent egy kávéházban. Egy-egy szendvicset evett ebédre. Hamarosan rájött, hogy Montvillers legjelentéktelenebb dolgai is érdeklik. A régi titokzatos kapualjak, a falak, amelyek mögött a hársfák lombja nyujtózott, a munkásházak kicsiny muskátlis és csillogó begóniás kertjei, a kékköves járdák széle, a nagytemplom lépcsőfokai, a templomkapu az átszellemült arcu szentek szobraival, a kilátás egyes utcákból az ázott vidékre...

Gyerekekkel beszélt, akik csatornáket és kikötőket épitettek sárból. A vonatok zakatolását hallgatta a viadukt alatt.

Még egyszer találkozott Vincent-nal, megint csurom vizes volt a fiu és látszólag boldog. Rápillantott Edith-re, mintha egy jól ismert, megszokott jelenés lenne. Ettől fogva nem Montvillers-ben bolyongott Edith, hanem a mezők felé tartott, majd egy másik utra fordult. Egy alkalommal egészen Verseau-ig ment s eszébe sem jutott, megállni Chomard-ék háza előtt. A monoton esőben ázó kedves falu' a sarjadó növényzet illata a világ bármely faluja lehetett volna.

Egyszerüen magányosnak érezet magát, mint Vincent. Arra gondolt, vajon Albert is ugyanigy bolyong-e a munkaidején kivül, Szinte biztosra vette. A negyedik este egy tanyához érve, az átmeneti derültségben észrevette Albert motorját a dohánybolt előtt. Miért éppen ide jött cigarettát venni?

Megállt a motor mellett. Nagy szerencséjük volt, - gondolta- hogy ki tudták halászni a motort az iszapos tóból. A gép szikrázott a fényben. Edith várhatott volna egy órát, kettőt... De néhány perccel később Albert kijött az üzletből.

Motorjához lépett, mintha nem vette volna észre Edith-et, felült, begyujtotta, de hosszu ideig nem indult. Edith felugrott a hátsó ülésre.

Szétfröccsenő viztócsák között tértek vissza Montvillers-be. A külváros határánál váratlan zápor. Öreg kávéház előtt állt meg a fiu.

Bementek és leültek egymással szemben egy viaszosvászonnal boritott asztalhoz.

Üres kávéház. A tulajdonosnő kiszolgálta őket, aztán visszahuzódott a pult mögé, ahol szünet nélkül motyogott, mintha rózsafüzért mondana. Edith és Albert csakugyan nem értették, hogy kerültek ide. A viaszosvászon sápadt fénye, kivül pedig egy istenháta mögötti város, amelynek házait hatalmas zápor mosta tisztára. A kimondott szavak teljesen összefüggéstelenek voltak.

- Egy hónapon belül összeházasodhatnánk - mondta Edith.

- A tanulmányaid, a jövőd?

- Először nálunk csinálok nagymosást.

Mint Nauszikaa? Nem, itt már szó sem volt csodákról. E pillanatban semmi nem létezett, csak a széthulló, ragyogó és mindennapi élet nagy szerelme. De a mesebeli nevet nem fogják elfelejteni.
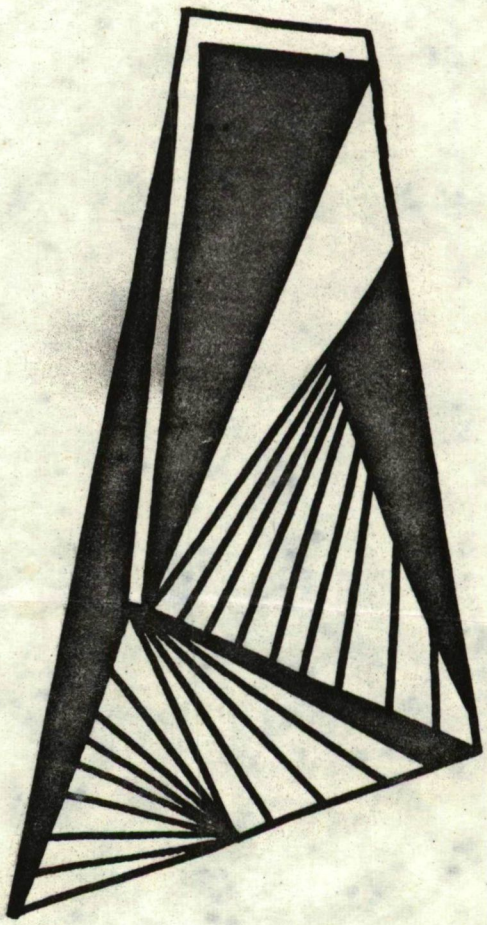
Vága